

ANTAL ATTILA
Őskori hűség

*Gidalábú visszajár hozzám
 barlangomba éjszakánként visszaoson
 fejembe bújik szólongat nevet rám
 nem hagy aludni*

*kétszer öltözött fel pedig az erdő
 s kétszer vetkezett le azóta
 hogy a sebzett Barnabundás Állat
 Gidalábút a patakba lökte
 vízi halálba*

*csöndes napokon
 mikor az égből permetező víz odúmba zár
 Gidalábút festem a derengő falra
 vörösre haját száját
 öle háromszögét is égővörösre
 köréje gidákat festek s ő örül e
 gyermeki népnek*

Áprily

*Őszben születtem
 ki sohase nőttem
 ha szóltam hulló lomb
 sóhajtott belőlem*

*tavaszom ha volt
 nyaram vagy telem
 akkor is az ősz
 incselkedett velem*

*tükréből selymes
 barkáknak jegeknek
 véres fák néztek rám
 temetőkeresztek*

*és köd botlasztott
 és rágta szívem
 a felismerés hogy
 hiába minden*

*ki szelid: préda itt
 Perszephoné árnya
 didergeti – sorsát
 vadlúd ha kiáltja*